

РЕШЕНИЕ

№ 8585

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11571** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. И. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 2, ет. 1, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, чрез адв. И. Ю. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003679/07.07.2025 г., издадена от Р. Б. Н., на длъжност полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Подробни доводи в тази насока са развити в сезиращата съда жалба. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован чрез процесуалният му представител адв. Ю., поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата. Претендира разности, съобразено представен списък.

Ответната страна, редовно призована, не се представлява. Депозирани са писмени бележки по

делото, чрез процесуалния му представител юрк. К., в които се оспорва жалбата като неоснователна и счита оспорения акт за правилен и законосъобразен. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – № 25-4332-003679/07.07.2025 г. издадена от издадена от Р. Б. Н., на длъжност полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на М. И. А..

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА с бл. № 1274689 на 30.04.2025 г., че на посочената дата в [населено място] по ул. Н. с посока на движение от бул. Б. към ул. Кестенова гора, пред номер 110, водачът М. И. А. управлявал л.а. М. ЦЛА 200, Бял на цвят с рег. номер С., собственост на "Т. ЛИЗИНГ" АД с БУЛСТАТ:[ЕИК], като при извършената проверка водача отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол "alkotest 7510" и техническо средство "Drugtest 5000" за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

В АУАН било посочено, че на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 299274 за ВМА.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

По делото са представени доказателства, съставляващи административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни

наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди намиращи се на л. 17 до л. 23 в кориците на делото е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектори в сектор „Пътна полиция“. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, с оглед на което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС М. ЦЛА 200, с рег. номер С., М. И. А. отказал да бъде тестван с техническо средство или с тест за наличието на алкохол в кръвта и техническо средство "Drugtest 5000" за употреба на наркотични вещества и техни аналози, с което е нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“, пр. 2 от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че безспорно бе установено с оглед събраните по делото доказателства, че жалбоподателят М. А. като водач на МПС е отказал да бъде проверен за наличие на концентрация на алкохол в кръвта и за употреба на наркотични вещества и техни аналози, с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, установено по съответния ред. Това още по силно се потвърждава и от факта, за който не се представят доказателства в тази насока, че жалбоподателят въпреки че му е издаден талон за медицинско изследване не е предприел действия за извършването му.

За извършеното нарушение са съставени АУАН и НП. Нарушението на водача е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, каквото доказване не се проведе. Следва да се посочи също, че от ангажираните по административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че административният орган изпълнявайки задължението си по чл. 35 и чл. 36 от АПК всеотстранно и всеобхватно е изследвал всички относими факти за случая, в това число и тези лицето извършило нарушението.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 51.13 евро /100 лева/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 2, ет. 1, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, чрез адв. И. Ю. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003679/07.07.2025 г., издадена от Р. Б. Н., на длъжност полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА М. И. А., ЕГН: 8508026447 от [населено място] да заплати на СДВР сумата в размер на 51.13 евро /100 лева/, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: